

αὐτοῦ ὡς ἀνωτάτου ἄρχοντος τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ληγουσῆς προσεχῶς τῆς προεδρικῆς περιόδου τοῦ εὐγενοῦς Καρνώ. Ἀλλὰ τὸ μέλλον ἀόρατον, αἱ δὲ βουλαι τῆς Προνοίας ἀνεξερευνήτοι.

Τῶν μεγίστων κατορθωμάτων τοῦ Jules Ferry ἐστὶν ἡ ἄρσις τῆς παιδείσεως ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγμάτων ἐν Γαλλίᾳ, ὁ περὶ ἐλευθερίας δηλ. τῆς παιδείσεως νόμος, ὅστις μάλιστα ἐνδιαφέρει ἡμῖν ὡς σχετιζόμενος πρὸς τὰ ἡμέτερα πράγματα καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς Γαλλίας ἐν Ἀνατολῇ. Ὁρῶμενος ὁ Ferry ἐκ τῆς ἀρχῆς ἡν ὁ Guizot πρὸ αὐτοῦ περὶ τῆς ἠθικῆς τῆς παιδείσεως, καὶ ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδὸς ἀποδιδούς τὴν κυριωτάτην ἀποστολὴν τοῦ διδασκάλου καὶ τῆς παιδείσεως καθόλου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐδογματίζεν ὅτι «ἡ ἀποστολὴ τοῦ διδασκάλου ἐστὶ τὸ ποιεῖν ἀπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τιμίους ἀνθρώπους (faire de ses élèves d'honnêtes gens)», ὑπουργὸς τῆς παιδείας γενόμενος ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ταύτης εἰργάσατο, εἰς ταύτην δὲ ἀποδοτέον καὶ τὸ περιλάλητον ἔδωκεν ἄρθρον τοῦ ἐν μέσῳ φθοεράς ἐξεγέρσεως τῶν κληρικῶν ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας παιδευτικοῦ αὐτοῦ νόμου. Τὸ περιβόητον τοῦτο ἄρθρον ἔχει ὧδε. «Τοῦ λοιποῦ οὐδεὶς ἐστὶ δεκτὸς ἐν τῇ δημοσίᾳ ἢ ἐλευθέρᾳ παιδεύσει εἴτε διευθύνων οἰαςδήποτε τάξεως παιδευτήριον εἴτε διδάσκων ἐν αὐτῷ, ἀνῆκων εἰς θρησκευτικὸν τάγμα μὴ ἀνεγνωρισμένον». Τὸ ἄρθρον τοῦτο προσεδόθη ὁμόδορα ὡς ἀντικείμενον τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς παιδείσεως, ὡς ἐπὶ ἀνικανότητι προσβάλλον 141 τὰγματα μὴ ἀνεγνωρισμένα, ὑψιστάμενα δ' ἐν Γαλλίᾳ, ἔχοντα 640 ἰδρύματα, ἅπερ δι' αὐτοῦ κλείονται. Τὰ 640 δὲ ταῦτα ἰδρύματα εἶχον, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν πολεμίων τοῦ ἁρθρου, 62 000 μαθητὰς καὶ 6 000 διδασκάλους, οἵτινες ἀπεδιώκοντο. Οὕτως παρεστάθη τὸ ἄρθρον, ἀλλ' οὔτε ὁ Ferry, οὔτε ἡ Βουλὴ, οὔτε ἡ Γερουσία ἔλαβον αὐτὰ ὑπ' ὄψιν ἀλλ' εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν προσέβησαν, ἡ Γερουσία μάλιστα μετερρύθμισε τὸ νομοσχέδιον εἰς βάρος τῶν Ἰνδοῦιτών. Οὕτως ἀπυλῶθησαν μὲν τῆς Γαλλίας διὰ τοῦ ἁρθρου τοῦτου τὰ θρησκευτικὰ τὰγματα, ἐνεκατεσπάρησαν ὅμως εἰς τὰ διάφορα τῆς Ἀνατολῆς μέρη καὶ τυγχάνουσι τῆς προστασίας καὶ υποστηρίξεως τῆς ἀρνηθείσης αὐτοῖς στέγῃν ἐν αὐτῇ. Διὰ τίνας λόγους; Τοῦτους ἄλλοι τε ἀνέπτυξαν καὶ αὐτὸς ὁ ἐν τῇ πρωθυπουργίᾳ διαδεξάμενος τὸν Ferry Γαμβέττας, διὰ τῆς υποστηρίξεως αὐτῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν υποστήριξιν τῆς διαδόσεως τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος, ἀποδεχόμενος. Αἱ ιδέαι δ' αὐταὶ ἐκράτησαν καὶ εἴτα, ἐφ' ᾧ καὶ ὅσα ἀνὴρ γινώσκων τὰ πράγματα, ὡς γενόμενος σύμβουλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας ἐξέθηκε πρὸ τινων ἐτῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς γαλλικῆς Βουλῆς οὐχὶ τῆς προσοκούσης ἡζίωνται προσοχῆς, καίτοι τάλανθι συμφέροντα τῆς Γαλλίας ὑπεδείκνυνον, αὐτὴν ταύτην τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κρατούντων φιλιῶν αἰσθημάτων πρὸς τὴν Γαλλίαν μάλιστα παρ' Ἑλλήσιν ἀφεύρων. Ὁ Hanotaux λίαν καλῶς καὶ πειστικῶς ἀνέπτυξε τοὺς λόγους δι' οὓς οἱ Ἕλληνες μάλιστα φεύγουσι τὴν ἐν τοῖς παιδευτηρίοις τῶν θρησκευτικῶν ταγμάτων φοίτησιν, ὡς συνδεόμενοι στενῶς τῇ θρησκείᾳ αὐτῶν καὶ ἀνέκαθεν τὴν πολιτείαν αὐτῶν

καὶ θρησκείαν συνταυτίζαντες. Πρὸ τινος χρόνου πρὸς ἄλλους τε καὶ πρὸς εὐπατρίδην Γάλλον ἐκ τῶν κυριωτάτων μοχλῶν τῆς ὑπὲρ τῶν ξένων σπουδαστῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπιτροπῆς ὑπεδείξαμεν τὴν ιδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦλάχιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ μικρῶν μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἐλληνικῆς, ἰδίᾳ ἐν τῇ προφορᾷ, Λυκείου κατὰ τὸ πρόγραμμα τῶν Universités. Ἡ Γαλλία ἐκλαϊκεύουσα τὴν παιδευσιν καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὡς ἐξελάττει αὐτὴν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ θὰ αὐξήσῃ τὸ γόντρον αὐτῆς ὡς ἔθνους τῆς προόδου.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ*.

Ἐσπέραν τινά. καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Φοῖβος ἔδουεν ὥχρος, ὁ Θούμης ἀφείλ τὴν κόγχην αὐτοῦ περιδινουμένην ὑπὸ τῶν θαλασσίων ἀφρών, ἔθετο τὸν πτερόεντα πόδα ἐπὶ τῆς μυριανθοῦς ἀκτῆς καὶ μετὰ στιγμιαίαν πορείαν ἔφθασε πρὸ τοῦ κισσοδριθοῦς ἀντροῦ τῆς γοήσεως. Ἡ ἐπὶ τῆς στέγης αὐτοῦ καθημένη βλοσυρῶπις γλαυκὴ ἀνήγγειλε διὰ κραγμοῦ τὴν ἐπισκεψιν, τοῦ σπηλαίου ἢ εἰσοδος ἀνέφγη καὶ ὁ Θούμης εἰσῆλθεν. Ἀλλ' ἀδεξίως κυλίσας τὸν τὴν εἰσοδὸν φράττοντα βράχον, ἀφῆκε ῥωγμὴν δι' ἧς ἡδυνήθη νὰ κατοπτεύσῃ τὴν κρύπτην ἐκείνην καὶ ἀκούσῃ τὴν μετὰ τῆς γοήσεως ὁμιλίαν τοῦ Τρίτωνα.

Ἐπὶ θρόνου ἐκ βράχων βρυστοστεφῶν ἐκάθητο ἐκείνη νωχελῶς κρατοῦσα ἀδαμάντινον μικρὸν σκῆπτρον ὅπερ ἐθήμβου τὸ ὄμμα· ὁ εὐπτυχος αὐτῆς χιτῶν, διὰ φαινῆς ἀστεροειδοῦς πόρπης ἐπὶ τοῦ στήθους ἐνούμενος, ἐκοσμεῖτο ἀπείροις ἀπεικονίσμασι καλλιχρόων ἀνθέων, ἐντόμων καὶ ὄρεων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀντροῦ πίδαξ περιέχεε ῥανίδας στιλπνάς, αἵτινες πίπτουσαι ἐπὶ τῶν πέριξ μακροφύλλων θαμνίσκων, οὐδ' ὅλως κατέρρεον ἀλλὰ μετεβέλλοντο εἰς πυρίνους σπινθήρας. Παρὰ τὸν βραχὺ τῆς ἀνάσσης θρόνον, ἐκάθητο, τὴν δὺσμορφον κέραν ἐκ τοῦ ὀστράκου δειλῶς προβάλουσα, χελώνη χαμερπῆς, τὸ σύμβολον τοῦ σιγηλοῦ μυστηρίου· πορρωτέρω ὑπνωττεν ἡρεμαῖον εἰδεχθῆς σύμπλεγμα ἐρυθροπρασίνων ὄρεων· ἀλλ' ὅτι πλείον· νὰ μοι προὔξενησε φρίκην, ἦν ὁ παρὰ τὴν εἰσοδὸν δράκων ὁ φοιιδωτὸν ἔχων καὶ χαλκοειδὲς τὸ δέρμα· τὸ πυρίπνουν ὄμμα αὐτοῦ ἐξήστραπτε καὶ ἀπελίθου ὡς τὸ τῆς Γοργόνης· ἀλλ' ὁσάκις εὐπειθῶς τὴν ἄντασαν ἠτένιζεν, ἡ λάμψις τοῦ καθίστατο ἡμερὸς· ὦ! τὸ ἄντρον ἐκεῖνο τὸ χλοερὸν, ὅπερ οὐδεμιᾶς Νύμφης διείδε ποτε ὁ γλαυκὸς ὀφθαλμός, ἦν παρὰ δόξον καὶ ὥρσιον ἅμα τρόμου βασιλείον.

— Ὁ Θούμα! εἶπεν ἡ κόρη τῆς νυκτός μετ' ἀγρίας φωνῆς καὶ βλέμματος· εἰμὶ δυστυχὴς· διότι προσβλέπω ταπεινουμένην τὴν ἰσχύν μου, θραυόμενον τὸ ἄρρηκτόν μου σκῆπτρον, τὴν αἰγλήν μου δούσαν

... ἡ ἀγανάκτησις ἔνδον μου κοχλάζει καὶ ὥσει πυρὸς τοῦ Φλεγέθοντος κύμα μὲ κατακαίει . . ὦ, εἰμὶ δυστυχὴς !

— Πῶς, ἀνασσα ; εἰσαι δυστυχὴς ! σὺ ἦς τὸ ἀδამάντινον σκῆπτρον καὶ χελώνας καὶ ὄφεις θαμβοὶ καθηποτάσσει, σὺ, ἦς τὸν μαρμαρόστιλπον πόδα ὁ πυρίπνοος δράκων ἀσπάζεται καὶ περιλείχει μετὰ σεβασμοῦ ;

— Ἀκουσον, Θάυμα ! Αἰῶνας ὅλους ἡδυνήθην νὰ ἐξασκήσω ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Νυμφῶν ἀρχὴν σιγηλὴν καὶ σκοτίον. Αἱ παλαιγενεῖς ἐκ τῶν Νυμφῶν μιμησκονται ἡμερῶν ἀρχαίων καθ' ὅς ἐκαθήμην γαῦρος ἐπὶ τοῦδε τοῦ θρόνου καὶ αἱ τούτων παλαιγενέστεραι βεβαίουσιν ὅτι οὐδέποτε αὐτὸν κατέλιπον. Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι τόσῳ κραταιὰ ὅσῳ καὶ ἀπόκρυφος· οὐδεμία τῶν ἐλευθέρων τούτων ὑπάρξεων, αἵτινες τρυφῶσιν ἀπαύστως λουόμεναι εἰς τὰ διαυγῆ σαπφειόχροα κύματα, ἠτένισέ με ποτε θαρραλέως κατὰ πρόσωπον, οὐδ' ἐπαθέ τι παρ' ἐμοῦ· ἀλλὰ διὰ μαγικῆς δυνάμεως, αὐτῆς ταύτης δι' ἣς κατορθῶ νὰ διακίμνω ὅλως ἀνεπηρέαστος ὑπὸ τὸν ἀκάθεκτον τῶν αἰώνων ροὴν ὅστις καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀγέρων Νυμφῶν ἀφίσει περὶ ἂν μὴ ἔχνη φθορᾶς, ἀλλ' ἀμυδρὰν καμάτου ὠχρίαν, κατορθῶ ἐπίσης νὰ ἐμπνέω αὐταῖς μακρόθεν καὶ ἀφανῆς ὡς πλείστον, ἀκαταμάχητον συναίσθημα φόβου, ταπεινώσεως καὶ σεβασμοῦ. Ἀλλὰ τίς εἰμι καὶ πόθεν τὴν δύναμιν ταύτην παρέλαβον ; ἐπὶ μακρὸν διετέλεσας διάκονός μου, Θάυμα, ἀλλ' οὐδέποτε τῆς ἐρώτησιν ταύτην ἐτόλμησας νὰ μοι προβάλλῃς· διότι, καίπερ ὦν ἡ μόνη ὑπαρξίς ἦν ἀγαπῶ, ὑπόκεισαι, τάλα εἰς τὸν μυστηριώδη ζυγὸν μου. Ὁ Θάυμα, εἰμὶ μίξις τῶν Νηρηίδων, ἰδοὺ δὲ πῶς ἐγενόμην γόησσα. Ὅτε πρὸ αἰώνων ὁ θεοεἰκελὸς ἦρως Ἰάσων, ἀπάγων ἐκ τῆς εὐδένδρου τῶν Κόλχων γῆς τὴν καλλίμορφον ἐκείνην πλὴν θεοστυγῆ φαμακεύτριαν, τὴν κόρην τοῦ Αἰήτου, διέπλεε τὰ εὐρέα πελάγη, πρὸς τὴν ἐριβώλιακα Ἰωλκὸν κατευθυνόμενος, ὁ ἀναξ τοῦ πόντου, ὁ χωνόθριξ Ποσειδῶν, δεινῆς ἐπληρώθη μῆνιος κατὰ τε τῆς δραπέτιδος καὶ τοῦ ἄρπαγος, καὶ ἀγριωπὸν τὸ βλέμμα περιφέρων διενόειτο καὶ πατάξῃ ἀμφοτέρους ἐπιπνέων ἐπ' αὐτοὺς κρατερόβροντον λαίλαπα. Ἀλλ' ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεὺς, ὅστις ἀφθίτα μῆδεα οἶδεν, ἀποστέλλων τὴν ὠκυπέτιδα Ἴριν, λέγει αὐτῷ :

« Ὁ ἐννοσίχθον ! δικαία ἡ κατὰ τοῦ φεύγοντος ζεύγους ὀργή σου, δικαία ἡ ποινὴ ἣν μενοινᾷς κατὰ τῆς ἀλάστορος κόρης τῆς πρὸς οὐδὲν λογισαμένης τὴν πατρικὴν ἀρχήν· ἀλλὰ τὸ τὴν θρασεῖαν ταύτην ψυχὴν περιέχον σῶμα ἐστὶ τόσῳ ὠραῖον, τόσῳ πιστὸν ἀπαύγασμα τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης, ὥστε τὸ κακὸν ὅπερ μέλλεις νὰ ποιήσῃς αὐτῇ ὡς προσβολὴ πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν κλυτὴν τοῦ κάλλους θεότητα ἔσται. Ἀφες αὐτὴν ἀδελφέ, τὸ ἐπ' αὐτῆς διαγεγραμμένον ὠραῖον σε· βόμενος· αἱ δὲ κακουργίαι θάττον ἢ βράδιον αὐστηρῶς ἐν Ἀδου δικασθῇσονται ».

Ὁ ἀναξ τοῦ πόντου συγκρατεῖ ἐπὶ σμικρὸν τὸν

μαλερὸν αὐτοῦ χόλον εἰς τὸ κέλευσμα τοῦτο τοῦ ἀνακτος τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλ' ὅτε ἡ ἀλάστορ δραπέτις διὰ χειρὸς ἀνοικτίρμονος καταγρεουργεῖ τὸν ἀδελφὸν καὶ κατασπείρει διὰ τῶν ἀσπαιρόντων τῆς σαρκὸς τμημάτων τὰ ὑγρὰ κέλευθα, ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἐναλίου ἀνακτος ἀφικνεῖται εἰς τὸ ἄωτον. Συνταράσσεται οὗτος ἐπὶ τοῦ βραχοδμήτου αὐτοῦ θρόνου, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σπινθηρίζοντος ἀγρίως ἐκπέμπουσιν ἀστραπὰς λαίλαπος, ἡ πνοή του ἐκχεῖται λυσσώδης ἐν εἵδει βορέως σφοδρῶ καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, ἀκουσίως τὸ ἀργυροῦν σκῆπτρον, τὴν τρίαιναν, πάλ्लουσα, ἀνακυκᾷ βιαίως τὸν ἀπείρωνα πόντον. Τότε ἡ φέρουσα τοὺς φυγάδας ναὺς δονεῖται, τρίζει, παρασύρεται ὑπὸ κλύδωνος. Ἀλλ' ἀοράτως ὁ Ζεὺς ἐπιδρῶν προσφύλασσει τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πικτελοῦς ναυαγίας καὶ ἐπιρρίπτει αὐτό, καίπερ ἡμίθραυστον, ἐπὶ τῆς γραφικῆς παρχαλῦ τῆς ἡρέμου ταύτης νήσου. Εἶδον τὴν περικαλλῆ ἀδελφοκτόνον ἐπὶ τινος παρχαλίου βράχου, τεθορυβημένην, ὠχρὰν καὶ κλαίουσαν· ἐν τῇ χειρὶ ἐκράτει τὸ πολύτιμον τῶν φαρμάκων κιβώτιον, τὸν θησαυρὸν αὐτῆς οὐ μόνου, μετὰ τοῦ χρυσοῦ δέρας, ἐφείσαντο τὰ ἀνηλεᾶ κύματα, πάντας τοὺς ἀδύμαντας οὓς ἀπεκόμιζε καταπιόντα. Ἐκινήθην εἰς οἶκτον πρὸ τῆς τεταπεινωμένης ἀλαζονείας καὶ θρηνησοῦς καλλονῆς· καὶ παραλαβούσα, ἐφιλοξένησα αὐτὴν ἐν τῷ ἄντρῳ μου ἐπὶ τινος ἡλίου αὐγᾶς καθ' ὅς ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν συνοδῶν αὐτοῦ ἐπεσκεύαζε τὴν δεινοπαθῆ Ἀργῶ.

Εἶτα ὁ εὐρύοπης καταπέμπει τὸν χρυσόπτερον αἶτόν, ὅστις δι' ἐνὸς μόνου πάλματος τῶν κολοσσαίων αὐτοῦ πτερύγων καταστέλλει τὴν βίαν τῶν ἐξηγριωμένων ἀνέμων τῶν πρό τινος ἐξορησάντων συνεπειὰ τοῦ χόλου τοῦ νοσίχθονος, καὶ οὐρανόπεμπτος γαλήνη ἐπιλάμπουσα σαπφειροὶ καὶ ἄλλιν τὰ πρό τινος ζοφερά καὶ ἀφρώδη κύματα. Οἱ πεντήκοντα ἥρωες, σπείσαντες τῷ σωτῇ Διὶ ἐπιβαίνουσι καὶ ἄλλιν τῆς Ἀργεὺς μετὰ τῆς ὠραίας δραπέτιδος, ἥτις, ἀπερχομένη τοῦ σπηλαίου μου, μοι δωρεῖ, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ξενίας, μέρος τῶν ἐν τῇ πυξίδι αὐτῆς περιεχομένων φαρμάκων.

— « Σοὶ δίδω, μοι λέγει, τί, ὅπερ πρὸς οὐδένα ἐδώρησα ἢ θὰ δωρήσω ποτέ· ποιήσουν χρῆσιν τῶν φαρμάκων τούτων καὶ θ' ἀποβῇς μάγος ἀνασσα τῆς νήσου ταύτης ἥς ἀπασαι αἱ καλλίμορφοι Νύμφαι θὰ ὑπείκωσιν ἐξῆς εἰς σέ οἶονεῖ ὑπὸ μυστηριώδους ζυγοῦ καταναγκαζόμεναι φύλαξον τὰ ὑπολείπόμενα καὶ θὰ δύνῃσαι δι' αὐτῶν ἵσασι νὰ πρήττῃς ὅτι ἂν ποθήσῃς. Ἰδοὺ, τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἐπιφέρει τῷ πίνοντι ὕπνον ὅμοιον πρὸς τὸν θάνατον· δι' αὐτοῦ ἀπονάρκουσα πᾶν ὃν πρὸς ὁ ἐχθρικῶς διάκεισαι, θὰ δύνῃσαι νὰ ζωγήσῃς ἢ νὰ πληξῇς αὐτὸ θανασίμως, μηδεμίαν ἀπαντῶσα ἀντίστασιν· ἀλλὰ πρόσχε, τάλαίνα, μὴ ἀκουσίως ἐγγίσης αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη· διότι ἅμα ἀφωπνισθεῖσα ἐκ τῆς μακρᾶς ἀκατασχέτου νάρκης ἣν καὶ ἡ ἐλαχίστη αὐτοῦ σταγὼν ἀρκεῖ νὰ ἐπενέγκῃ καὶ ἥτις παραλῦει πᾶσαν σωματικὴν ρώμην, εὐρήσεις

σεαυτὴν ἐκ θυμῆος ἐστερημένην τῆς τε βασιλικῆς σου ἰσχύος καὶ τῆς μαγικῆς ιδιότητος· καὶ τότε, ἐξουθενωθείσα καὶ εἰς τὴν ἀρχικὴν σου κατὰστασιν ἐπανελθούσα, θρηνησέεις ἐπὶ μακρὸν ἀνωρελῶς τὴν ἀπωλεσμένην εὐτυχίαν σου».

Ἐκπληκτος ἀπεδεξάμην τὴν παρὰδοξον ταύτην δωρεάν. Ἡ Μήδεια ταῦτα εἰπούσα κατέλιπε τὸ ἄντρον μου καὶ ἠκολούθησε τοὺς Ἀργοναύτας ὧν ἡ θεοφύλακτος γαῦς ἐμακρύνθη μετ' οὐ πολὺ τοῦ νησιδίου τούτου οὐριεπλοοῦσα.

Ἐποησάμην χρῆσιν τῶν μαγικῶν φαρμάκων, καὶ ἐγενόμην μυστηριώδης ἄνθρωπος τῶν Νυμφῶν σύναμα δὲ καὶ τοῦ θυμιασμοῦ αὐτῶν ἀντικείμενον. Μέχρι τοῦδε οὐδεμίᾳ ἐτόλμησέ ποτε νὰ προσενεχθῇ θρασείως πρὸς με, νὰ μὲ ἀτενίσῃ καὶ δι' ἀδελοῦς ὁμιλήσῃ· ἀλλ' ἤδη, Ὀχύμα, μία ἐξ αὐτῶν, ἡ ἄφρων Ρόδεια, μετ' ἀπιστεύτου θράους τολμᾷ νὰ περιφρονῇ τὸ κράτος μου. Πρὸ τινων ἡμερῶν εἶδον αὐτὴν μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν συντρόφων τῆς· καθήμεναι ἄπασαν ἐν κύκλῳ ὑπὸ ὁροσερᾶν σκιάν εἰς μικρὰν ἐντεῦθεν ἀποστασιν. ἐλάλουν περὶ ἐμοῦ, ὡς ἐθίζουσι, κρυφίως καὶ περιδεῶς· ἡ αὖρα ἢ τις ἐκόλπου καὶ ἀνύφου τοὺς ἀεροειδεῖς οὐρανόχρους πέπλους τῶν οἴονει προσπαθοῦσα ν' ἀνερπᾷ αὐτάς ὁλοκλήρους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐκόμιζεν εἰς τὰ ὦτά μου τὴν δειλὴν λαλιάν των· ἀλλ' ἡ Ρόδεια, ἡ αὐθάδης ἐκείνη δι' ἰσχυρότερους φωνὰς ἀνέκραζεν.

«Ἐγὼ οὐδόλως φοβοῦμαι τὴν γόησσαν· ἂν ποτε θελήσῃ νὰ μὲ βλάψῃ, σῶζομαι εἰσπηδῶσα εἰς τὰ κύματα καὶ μακρυνομένη σὺν τῇ ἀνέμῳ αὐτῶν φορᾷ· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο πρᾶττω· διαμένω δὲ ἐν τῇ γενεθλίῳ ταύτῃ νήσῳ ὅλως ἐνεπηρέεστος ὑπὸ τῆς γαύρου ἰσχύος καὶ τῶν μαγικῶν τῆς». Ὀχύμα, ἡ νένος αὕτη Νύμφη ἀποτελεῖ νὰ μὴ περιυβρίζῃ· ἰδοὺ διὰ τί εἰμι δυστυχής· ἰδοὺ διὰ τί αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου ἀναβράζουσιν. Ὁ! τοῦτο οὐδόλως εἶναι ἀνεκτόν... ποθῶ νὰ τιμωρῶσω καὶ δαμάσω τὴν αὐθάδη ταύτην. Καὶ θερμὸν δάκρυ ἀναβλύσκει ἐπὶ τῶν ὀμμάτων κατεκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἀνθοποικίλου χιτῶνός τῆς λάμπων ὡς φλογώδης ἀδάμας.

— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, ἄνθρωπε· εἶπεν ὁ Τρίτων· εἴσαι λοιπὸν δυστυχής, ἀγχανακτεῖς, κλαίεις, διότι τὸ ἀσθενές ἐκεῖνο ὃν ἀφίσταται τοῦ κράτους σου; καὶ εἶναι δυσχερές εἰς σὲ νὰ κερκυνώσῃς νὰ κατὰσυντρίψῃς αὐτὸ ἐν ἀκαρεί; ἀδυνατεῖς διὰ τῆς ἀκατανικήτου μαγικῆς ἰσχύος σου νὰ στερήσῃς αὐτὸ καὶ τῆς ἀγῆρω ζωῆς ἐτι.

Ἡ γόησσα μειδιᾶσα τότε ἰδιόχον μειδίμα, εἶπε μετὰ βραχείαν σκέψιν:

— Καὶ φονεύσω αὐτὴν, Ὀχύμα; οὐχί· ἀποθνήσκουσα θὰ ἐλυτροῦτο ἐν στιγμῇ μιᾷ πάσης περαιτέρω ποινῆς· ἀλλ' ἐγὼ τοσοῦτον μισῶ αὐτὴν, ὥστε ποθῶ νὰ τῇ ἐπιβῶλω ἀγωνίαν μακρὰν καὶ ἀτελεύτητον. Δὲν θὰ τὴν θανατώσω, Ὀχύμα, ἀλλὰ θὰ αἰχμαλωτίσω αὐτὴν ἐσσεῖ... καὶ θὰ βλέπω αὐτὴν ἐδῶ ἐνώπιόν μου, ἀλυσόδετον, σπαραζούσαν, ὡχρὰν ἐκ θλί-

ψεως καὶ πόνων, δακρύουσαν καὶ ἐκετεύουσάν με ἀνωφελῶς... καὶ οἱ ὄφεις μου ἐκείνοι οὓς ἤδη βλέπεις καθυθύνοντας ἐν συμπλέγματι, ἐφορμῶντες εἰς ἐν μου νεῦμα, θὰ δάκνωσιν αὐτὴν ἀνηλεῶς· ἀλλ' αἱ χεῖρές τῆς, σκληρῶς πεπεδημέναι, θὰ ὧσιν ὅλως ἀνίσχυροὶ πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς. Τότε ἐγὼ ἀπὸ τοῦ θρόνου μου τούτου προσβλέπουσα αὐτὴν δεσμίαν ὡς ὁ Προμηθεύς, θὰ γελῶ ἄγριον ἐκδικήσεως γέλωτα· τότε καὶ μόνον τὸ ἐν τῷ στήθει μου κοχλάζον τοῦ μίσους ἡρπίστειον θὰ κατευνασθῇ. Ἀλλὰ θὰ μοὶ συνδράμῃς, Ὀχύμα, ἐν τῷ ἐκδικητικῷ τούτῳ ἔργῳ μου προφρόνως ὡς πάντοτε.

— Νεῦσον, ἄνθρωπε, ἀπεκρίνατο ἐκείνος, καὶ θὰ σπεύσω ὅπου ἂν μοὶ ὑποδείξῃς· εἰπέ λόγον, καὶ ταχύς ὡς ὁ διάττων ἀστὴρ θ' ἀπέλθω πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Πόθεν ὀφείλω ν' ἄρξωμαι τοῦ ἔργου ὅπερ μοὶ ἐπιτάσσεις;

— Βλέπεις, Ὀχύμα, εἶπεν ἡ κόρη τῆς νυκτός, τὴν λεπτὴν ἐκείνην χρυστὴν ἄλυσον τὴν κρεμασμένην ὀπισθεν τοῦ θρόνου μου; εἶναι πάντῃσι σιδήρου ἰσχυρότερη· ὁ δι' αὐτῆς πεδηθεὶς οὐδέποτε ἀπολυτροῦται ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον δεσμεύεται καθ' ὅσον προσπαθεῖ ν' ἀποσείῃ αὐτὴν. Διὰ τῆς μαγικῆς ταύτης ἀλύσου θὰ δεθῇ τὸ θυμὸς μου. Αὖριον, κατὰ τὴν νύκτα, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Νύμφης Ἀρεθούσης τῆς φιλότατης τῇ ἀποστάτιδι θὰ πορευθῶ εἰς τὸ παράλιον σπήλαιόν τῆς κομίζουσα αὐτῇ κισσόθιον ὅμοιον τῷ σχῆμα πρὸς τὰ τῶν Νυμφῶν, πλήρες εὐόσμου ὕδατος περιέχοντος σταγόνας ἐκ τοῦ προρρηθέντος δραστηικοῦ ναρκωτικοῦ πλείονος τῶν ἀρκουσῶν ὅπως ἐπενέγκωσι τὸν λήθαργον. Σὺ, ὅστις θὰ μοὶ συνεδεύσῃς κρατῶν τὴν χρυστὴν ἄλυσον, θὰ μείνῃς ἐκτὸς τοῦ σπηλαίου κρυπτόμενος ὀπισθεν τῆς πλαγίως αὐτὴν ὀρθομένης πτελέας καὶ ἄφρονον ἔχων τὸ ὄμμα. Ἐγὼ δὲ ποτίσασα αὐτὴν δεξιῶς τὸ μαγικὸν νᾶμα, θὰ ἐξέλθω πάραυτα βάνουσα κατ' εὐλείαν πρὸς τὸ ἄντρον μου· σὺ τότε εἰσέρχεσαι παρ' αὐτῇ ἢν θὰ εὕρῃς ὑπνοῦσαν δίκην πτόματος καὶ δεσμεύσας ἀκωλύτως, φέρεις αὐτὴν πρὸς ἐμέ· διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ δάσω αὐτὴν ἰδιοχείρως. ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἴδω αὐτὴν συρομένην πρὸ ἐμοῦ ἀναίσθητον. Ἀλλὰ ταῦτα δεόν νὰ γείνωσι, Ὀχύμα, ἐν βαθείᾳ νυκτί, μόνον ἂν οὐδ' ἅπαντα τῶν Νυμφῶν τὰ σμήνη παραδοθῶσιν εἰς τὴν γλυκεῖαν τοῦ εὐρυπτέρου Μορφέως περίπτωξιν· ὅθεν σὺ δεόν νὰ ἐπαγρυπνῇς καὶ ἄμα ἀποκαταστάσῃς τῆς γενικῆς ἡρεμίας ἅπταις φάρον ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος βράχου τῆς ἀκτῆς ὅς τις καλῶς ἐντεῦθεν φαίνεται· τοῦτο ἔσται τὸ σύνθημα εἰς ὃ ἐγὼ θὰ σπεύσω· ἀλλ' ἂν βραδύνω ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐλθὼν προσκάλεσόν με. Οὕτω κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐπιούσης θὰ δυνηθῶ ν' ἀπολαύσω τὴν ποθυμένην χαρὰν, θὰ δυνηθῶ ν' ἀτενίσω δεσμίαν καὶ πλέον εἰ ποτε ὑπὸ τὸν ζυγόν μου τὴν τολμηρὰν ἄφρονα!...

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.